

POSTANOWIENIE

15 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 15 maja 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z powództwa B. K.
przeciwko Towarzystwu Ubezpieczeń spółce akcyjnej w W.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej B. K.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z 22 grudnia 2021 r., I ACa 630/20,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Powód B. K. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 22 grudnia 2021 r., wydanego w sprawie przeciwko Towarzystwu Ubezpieczeń S.A. z siedzibą w W. o zapłatę.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

W niniejszej skardze oparto się na przyczynie przyjęcia skargi do rozpoznania wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Skarżący wywodzi oczywistą

zasadność składanego środka zaskarżenia z nieuwzględnieniem przez sądy obu instancji jego cierpień fizycznych i dolegliwości bólowych podczas ustalania stosowanej kwoty zadośćuczynienia. W ocenie powoda zadośćuczynienie zasądzone na jego rzecz przez Sąd I instancji i nie podwyższone wyrokiem Sądu Apelacyjnego jest z tej przyczyny rażąco zaniżone.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni. Przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarżący powinien uzasadnić tę oczywistość, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego. Nie może więc powoływać się na wadliwość ustaleń faktycznych, ani opierać na innych faktach niż stanowiące podstawę rozstrzygnięcia. (zob. np. postanowienia SN z 11 stycznia 2022 r., II USK 384/21; z 22 grudnia 2021 r., II CSK 390/21; z 31 maja 2021 r., III CSK 152/20; z 13 maja 2021, III USK 103/21 oraz z 9 marca 2021 r., IV CSK 412/20).

Przedstawione uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie odpowiada tym wymaganiom. Zasądzenie zadośćuczynienia oparte jest bowiem na przepisie prawa pozostawiającym sądowi *meriti* sferę dyskrekcji, czyli możliwość oceny, jaka kwota kompensacji krzywdy jest w danym, indywidualnym przypadku odpowiednia. Sąd Najwyższy wypowiadał się już, że zadośćuczynienie nie powinno prowadzić do wzbogacenia pokrzywdzonego. Powinno jednak przedstawiać odczuwalną ekonomicznie wartość, a jego wysokość nie może sprowadzać się do kwoty symbolicznej (zob. np. wyrok z 11 lipca 2019 r., V CSK 179/18). Jednocześnie kontrola zasądzonej kwoty zadośćuczynienia przez Sąd Najwyższy ma charakter ograniczony z dwóch przyczyn.

Po pierwsze zakwestionowanie przez Sąd Najwyższy kwoty zasądzonej przez sąd drugiej instancji z tego tytułu może nastąpić tylko w razie rażącego odstąpienia przez sąd odwoławczy od ukształtowanej praktyki sądowej albo pominięcia istotnych kryteriów ustalania wysokości zadośćuczynienia, czy nieuwzględnienia wszystkich aspektów sprawy, ze skutkiem w postaci rażąco niewspółmiernego określenia jego wysokości (zob. np. postanowienie SN z 26 kwietnia 2021 r., III CSK 166/20). Znaczy to, że kwota zasądzona przez sąd odwoławczy musi odbiegać znacząco od kwot przyznawanych pokrzywdzonym w podobnych sprawach, co nie zachodzi w niniejszej sprawie. Jeżeli zaś podstawą zaskarżenia wyroku sądu drugiej instancji jest pominięcie okoliczności faktycznej istotnej dla ustalenia kwoty zadośćuczynienia, to nie wystarczy wykazać, że okoliczność ta została pominięta, ale też, że jej pominięcie doprowadziło do znacznego zaniżenia kwoty zadośćuczynienia w porównaniu do kwot przyznawanych w innych podobnych sprawach.

Po drugie poszczególne okoliczności brane pod uwagę podczas wyliczania kwoty zadośćuczynienia mają charakter ustaleń faktycznych. Te zaś nie mogą być kwestionowane na etapie postępowania przed Sądem Najwyższym na mocy art. 398³ § 3 k.p.c.

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na podstawie art. 102 k.p.c.